

หัวข้อการค้นคว้าแบบอิสระ ประสิทธิภาพของการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการจัดการอาการ
เหนื่อยล้าในผู้ที่เป็โรคมะเร็งต่อมน้ำเหลือง หอผู้ป่วยเคมีบำบัด
โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่

ผู้เขียน นางสาวสุภารัตน์ เมืองเจริญ

ปริญญา พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต (การพยาบาลผู้ใหญ่)

คณะกรรมการที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประทุม ศรีอวยวงศ์ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิกุล นันทชัยพันธ์ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

บทคัดย่อ

อาการเหนื่อยล้าเป็นปัญหาสำคัญที่พบได้ในผู้ที่เป็โรคมะเร็งต่อมน้ำเหลืองพบทั้งในขณะที่
ได้รับการรักษาและภายหลังการรักษา ดังนั้นการพัฒนารูปแบบการดูแลเพื่อจัดการกับอาการเหนื่อยล้า
ในผู้ป่วยกลุ่มนี้จึงมีความจำเป็น การศึกษาปฏิบัติการนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิภาพการใช้
แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการจัดการอาการเหนื่อยล้าในผู้ที่เป็โรคมะเร็งต่อมน้ำเหลือง
โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ โดยดำเนินการตามกรอบแนวคิดของสภาวิจัย
ทางการแพทย์และสุขภาพแห่งชาติประเทศออสเตรเลีย (NHMRC, 1999) กลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็น 2 กลุ่ม
คือ กลุ่มที่ 1 เป็นผู้ที่เป็โรคมะเร็งต่อมน้ำเหลืองที่ได้รับการรักษาก่อนใช้แนวปฏิบัติทางคลินิก
สำหรับการจัดการอาการเหนื่อยล้าในผู้ที่เป็โรคมะเร็งต่อมน้ำเหลือง ระหว่างเดือนสิงหาคม ถึงเดือน
กันยายน 2556 จำนวน 41 คน และกลุ่มที่ 2 เป็นผู้ที่เป็โรคมะเร็งต่อมน้ำเหลืองที่ได้รับการรักษาหลัง
ใช้แนวปฏิบัติ ระหว่างเดือนพฤศจิกายน ถึงเดือนธันวาคม 2556 จำนวน 31 คน เครื่องมือที่ใช้ใน
การศึกษาประกอบด้วย 1) แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการจัดการอาการเหนื่อยล้าในผู้ป่วยมะเร็ง
กระดูกและมะเร็งเนื้อเยื่ออ่อน และ แผ่นพับความรู้เรื่องอาการเหนื่อยล้าและการดูแลตนเองในการ
จัดการอาการเหนื่อยล้า พัฒนาโดย จงกล ต้อยมาเมือง (2554) 2) แบบประเมินอาการเหนื่อยล้าของ
ไปเปอร์ และ 3) แบบประเมินความสามารถในการปฏิบัติกิจกรรมของคานอฟสกี เครื่องมือที่ใช้ใน
การศึกษารั้งนี้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือก่อนนำไปใช้ และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ
เชิงบรรยาย

ผลการศึกษาพบว่า

1. กลุ่มตัวอย่างที่มารับการรักษาก่อนใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกที่มีระดับอาการเหนื่อยล้าเล็กน้อยมีร้อยละ 31.71 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างหลังใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกมีร้อยละ 41.94 ส่วนระดับอาการเหนื่อยล้าปานกลางกลุ่มตัวอย่างก่อนใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกมีร้อยละ 68.29 และกลุ่มตัวอย่างหลังใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกมีร้อยละ 58.06

2. กลุ่มตัวอย่างก่อนใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกที่สามารถมีกิจกรรมและทำงานได้ตามปกติ โดยไม่ต้องการการดูแลเป็นพิเศษมีร้อยละ 34.15 และกลุ่มที่ไม่สามารถทำงานได้ สามารถใช้ชีวิตอยู่กับบ้าน ต้องการการดูแลตนเองตามอาการที่เปลี่ยนแปลงไปมีร้อยละ 65.85 ส่วนกลุ่มตัวอย่างหลังใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกพบว่ามีกลุ่มที่สามารถมีกิจกรรมและทำงานได้ตามปกติ โดยไม่ต้องการการดูแลเป็นพิเศษมีร้อยละ 61.29 และกลุ่มที่ไม่สามารถทำงานได้ สามารถใช้ชีวิตอยู่กับบ้าน ต้องการการดูแลตนเองตามอาการที่เปลี่ยนแปลงไปมีร้อยละ 38.71

ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่าการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการจัดการอาการเหนื่อยล้าในผู้ที่ เป็น โรคมาเรียมน้ำเหลืองสามารถลดอาการเหนื่อยล้าและมีความสามารถในการปฏิบัติกิจกรรมเพิ่มมากขึ้น จึงควรนำไปผสมผสานกับการดูแลตามมาตรฐานที่มีอยู่แล้วในหอผู้ป่วย และการศึกษาต่อไปควรศึกษาผลลัพธ์ของการนำแนวปฏิบัตินี้ไปใช้ต่อตัวแปรอื่น เช่น ระดับความทุกข์ทรมานจากอาการเหนื่อยล้า ความสามารถดูแลตนเองเพื่อจัดการอาการเหนื่อยล้า และคุณภาพชีวิต

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

Independent Study Title	Effectiveness of Implementing Clinical Practice Guidelines for Fatigue Management Among Lymphoma Persons, Chemotherapy Section, Maharaj Nakorn Chiang Mai Hospital	
Author	Miss Sudarat Mueangcharoen	
Degree	Master of Nursing Science (Adult Nursing)	
Advisory Committee	Assistant Professor Dr. Pratum Soivong	Advisor
	Assistant Professor Dr. Pikul Nantachaipan	Co-advisor

ABSTRACT

Fatigue is one of the major problems experienced by lymphoma persons during and after treatment. Thus, the development of fatigue management for lymphoma persons is essential. This operations study aimed to determine the effectiveness of implementing clinical practice guidelines for fatigue management among lymphoma persons in the chemotherapy section of Maharaj Nakorn Chiang Mai Hospital, Chiang Mai Province. The framework implemented was the clinical practice guidelines of the Australian National Health and Medical Research Council (NHMRC, 1999). The subjects included two groups. The first group contained 41 lymphoma persons who received treatment before implementing the clinical practice guidelines from August to September 2013, and the other group contained 31 lymphoma persons who received treatment after implementing the guidelines from November to December 2013. The study instruments included: 1) the Clinical Practice Guidelines for Fatigue Management among Patients with Bone Tumor and Soft Tissue Sarcoma, and the Manual of Fatigue Knowledge with Self-Care for Fatigue Management developed by Toimamueang (2011), 2) the Revised Piper Fatigue Scale, and 3) the Karnofsky Performance Status Questionnaire. The instruments were approved by experts. Data were analyzed using descriptive statistics.

The results revealed that:

1 . The percentage of subjects receiving treatment before implementing the clinical practice guidelines for fatigue management among lymphoma persons had a low level of fatigue of 31.71 %, whereas that of those receiving treatment after implementing the clinical practice guidelines had a low level of fatigue of 41.94%. The percentage of subjects receiving treatment before implementing the clinical practice guidelines had a moderate level of fatigue of 68.29 %, whereas that of those receiving treatment after implementing the clinical practice guidelines was 58.06 %.

2. The percentage of subjects receiving treatment before implementing the guidelines who were able to carry on normal activity and work and needed no special care was 34.15 %, and the subjects who were unable to work but able to stay at home while needing care based on changes of symptom was 65.85 %. The percentage of subjects receiving treatment after implementing the guidelines who were able to carry on normal activity and work, and who needed no special care was 61.29 %. The same percentage for those subjects who were unable to work and who stayed at home was 38.17%.

The findings of this study demonstrate that implementing the clinical practice guidelines for fatigue management among lymphoma persons could decrease fatigue and enhance the activity capacity. Thus, this clinical practice guidelines should be integrated to standard care. Further study should be conducted to explore the effectiveness of this guideline on the level of suffering related to fatigue, self-care ability, and quality of life.

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved